

politisk Handling, til hvilken man ikke skal lade sig bevæge, uden at der er aldeles nødvendige og afgjøvende Grunde derfor; men vist er det, at man ikke kan tale om at negte Finantslovens Overgang til 2den Behandling som Noget, der kun i Graden eller i Liden er forskjelligt fra for Øvrigt at negte Finantsloven. At negte Finantsloven ved dens 2den eller dens 3die Behandling eller, hvis den vendes tilbage hertil fra det andet Thing, ved dens eneste Behandling, kan være en stor og vigtig politisk Handling, som kan faae indflydelsesrige Følger; men overhovedet at negte at ville drøfte Finantsloven, det fører endnu til den politiske Handling et saadant offensivt Moment, en saadan Tilkendeværelse af usorsonligt, bittert Fjendskab imod Styrelsen, at der deri ligger en væsentlig Forskjel fra enhver anden og senere Negtelse. De Herrer kunne ikke nu i dette Dieblis ligesom skyde Spørgsmaalet hen ved at sige: „Det er ikke givet, at vi ikke negte Finantsloven; maaste gjøre vi det om 14 Dage, om 4 Uger eller om 2 eller 3 Maanedes“. Det er muligt, de Herrer gjøre det, skøndt jeg tvivler derpaa, men saa er dette dog en ganske anden Handling, end det vilde være, om de negtede Finantsloven i dette Dieblis. Denne Negtelse af Finantsloven ved Overgangen fra 1ste til 2den Behandling var det jo, som gav den forrige lille Sæssion dens Karakter. Det var denne Negtelse, der paatrykte Oppositionen et bestemt Præg, og i det Dieblis, de Herrer forlade dette Middel, ere de derved komne ind paa en ganske ny Mark, hvor Felttogsplanen maa lægges anderledes. Efter hvad jeg har al Anledning til at tro, er denne Plan ikke lagt endnu; der søges vist for Diebliffet væsentligst efter en Mulighed til at skabe en Diverfion, som kan falde Fjenden i Nøggen. I Erklæringen tales der om, at de Herrer af Flertallet ved „den seneste Erfarung“ anse sig for „end yderligere forpligtede“ til at reise Modstand imod Ministeriet. Jeg veed nu virkelig ikke, hvori denne „seneste Erfarung“ skalde bestaa. Det er sagt ovenfor, at Ministeriet „synes at ville sætte sig ud over“ den formentlige Dom fra Bælgerne, men det kan da endnu ikke være blevet nogen Erfarung, hvorledes Ministeriet vil stille sig dertil. Derfor det nu imidlertid virkelig er det Resultat, hvortil de Herrer ere komne, at de føle sig „end yderligere forpligtede“ til Modstand imod Ministeriet, saa maa jeg tillade mig at sige, at saa handle de igjen i fuldstændig Modstrid med dem selv, thi er der mere Forpligtelse end forrige Gang for dem til at reise Modstand imod Ministeriet, saa kunne de virkelig ikke undskyde sig selv ved nu at anvende mindre strænge og skarpe Midler, end de gjorde forrige Gang. Der siges fremdeles i Erklæringen, at denne Modstand vil blive forsat „indtil videre ved andre Midler“. Ja, dette er atter en af disse Udtalelser, som blive betydningsfulde eller betydningsløse, alt efter den Situation, hvorunder de fremkomme. Jeg tillader mig nu den Formening,

at ved at fremkomme i Forbindelse med en Erklæring om, at de Herrer af Flertallet ikke tør, ikke ville og ikke kunne gjentage deres Negtelse af Finantslovens Overgang til 2den Behandling, har denne Trusel mistet reel Betydning. Det siges henimod Slutningen, at det Spørgsmaal staar hen, „hvor længe Ministeriet vil kunne hævde en Stilling, som standser ethvert væsentligt Fremskridt“, og dette er ganske vist et Spørgsmaal, som interesserer faare Mange i Landet. Men der er et andet Spørgsmaal, som interesserer Alle i en lige saa høi Grad, og det er, hvorkænge de Herrer, som nu ere indskrænkede til et endnu snævrere og knappere Flertal end det, de havde, og som nu ere vendte tilbage med Opgivelsen af den Politik, for hvilken de havde løstet deres Fane saa høit, uden at antage nogen anden, der kan træde i Stedet — hvor længe de Herrer ville kunne vedblive at „hævde en Stilling, som hindrer ethvert væsentligt Fremskridt i vor Samfundsubvikling.“

Rjar: Jeg havde virkelig ikke tænkt paa at tage Ordet; men jeg har troet at burde tage det efter det Foredrag, vi hørte af den ærede sidste Taler, og det saa meget mere, som han beklagede sig over, at jeg afbrød ham med enkelte Ytringer, hvilket jeg indrømmer, at jeg gjorde. Jeg skal tilstaa, at det ikke er rigtigt at gjøre dette, og for saa vidt det ærede Medlem og hans Venner kunne paaberaabe sig, at de altid vise en rosværdig Ro lige overfor Modstanderes Udtalelser, vil jeg finde hans Anke mod mig fuldstændig berettiget; men jeg henstiller til det ærede Thing, om de kunne faae Studsmaal for udmærket Ro overfor deres Modstandere, især naar Debatten er varm. Men det var ogsaa en speciel Ytring af det ærede Medlem, som bragte mig til at afbryde ham, nemlig den Paastand, at vi ikke ved Valget af vore Bælger havde forlangt Godkjendelse af det Skridt, vi havde gjort, da vi sidst forlode denne Sal. Jeg kan kun hævde det Modsatte af denne Paastand for mit eget Vedkommende; men jeg gad rigtignok vide, hvorfra det ærede Medlem saa bestemt tør udtale en saadan Tante lige overfor saa mange valgte Mænd; han kan dog umulig have været tilstede allevegne. Det ærede Medlem svarer, at han veed det igennem Præsien; men da saar han at godtgjøre, at dens Reserater ere rigtige, og indtil han faar godtgjort sin Paastand paa denne Maade, er jeg for mit Vedkommende berettiget til at sige, at hans Paastand er usand.

Formanden: Jeg synes, at det ærede Medlem gjentager det Ord, som blev paatalt før. Spørte jeg rigtigt, at det ærede Medlem sagde: „denne Paastand er usand“. (Rjar: Ja). Det er aldeles utilstedeligt. Det ærede Medlem overveier ikke sine Ytringer.

Rjar: Naar dette Udtryk er utilstedeligt,